

Esős városi éj

Csillog az aszfalt, lámpa ég,
nézed az ablak üvegét...
Kint taxi túlköl elhalón,
bérkocsi baktat, megy a ló,
fáradtan mint az únt idő
vagy a kifestet multi nő,
dió, mely ép, de bent avas
és hideg mint a piszkavas
nyáron s a lelke is üres,
kiégett kályha, nem tüzes,
csak korma van, befeketít
piros szándékot s neveti
ő is, ha botorra talál,
aki lesüllyedt még alább
mint ő, mert érte nyúl keze
annak, kit csók-téboly vezet
s nem tudja, milyen mély, nyitott
örvény az, kit az éj kidob
hogypoklos lobját ossza szét
kivert kuvaszok koncaként.
Az eső hull, a lámpa ég,
a nő a fény körébe lép
rúzs, púder néz szemközt veled
szép cégér... ócska bolt felett.

1953.

Tavaszi időjárás

Esik. A város acsarog, a nép
szidja az eget, a felhőt.
Öreg paraszt áll ázott kutyaként
egy dús pék-kirakat előtt
s a felhők fölött nevető Nappal
megbocsátón pislog a haragvókra.

Szél ver kalapok és cserepek alá,
bátortalan a gép s a madarak röpte,
de a gyümölcsösben egy virágzó körte
most szórja biztosan el virágporát.

Nap süt növények és házak garmadára,
majd csókként tapad egy pöttöm lány arcára
s addig issza könnyét, szárítja le útját,
míg felejtí szegény mérhetetlen búját, —
hogypár fröccsent fehér cipője orrára.

Három előadás után

Az óvodák élőképet adtak,
kis lurkó volt a tündérkirály,
anyja sírt, örült szegény a tapsnak,
hogy jól végződött az első attack
s fényt látott, mely rá s fiára száll.

A gimnazisták diák-darabján
minisztert játszott az ő fia.
Míg hazatért a nagy fiú karján
a kölcsönként frakkot vitte balján
s hitte: joga van álmodnia.

S egyszer a cipők csizmákká nőttek.
Sok tapsot kapott a szép betyár.
Anyja nézte a kipirult nőket,
elsiratta a régi cipőket
és fiára többé sohse várt.

BENCZ MIHÁLY

PECHÁN JÓZSEF

„Az igazság”